

Norsk Lovtidende.

Utgitt efter offentlig foranstaltning

ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 25.

Utgitt 3 juli.

1923

Rundskrivelse fra Finansdepartementet til fylkesmennene.

25 juni.

Ifølge lov av 10 mars 1911 er tilvirkning av drops, fremstillet av sirup, kun tillatt mot erleggelse til statskassen av en særavgift (efter den for tiden gjeldende skattebeslutning kr. 0,16 pr. anvendt kg. sirup), og først efter at tilvirkningen er blitt anmeldt til politiet i så betimelig tid forut, at lovbefalt kontroll lar sig anordne.

Under utøvelse av den kontroll, som i henhold til lov av 1 mars 1922 nu er etablert med beskatningen av chokolade- og sukervarer m. v., er der imidlertid påtruffet enkelte tilfelle, hvor sådan tilvirkning som ovenfor nevnt er påbegynt eller påtenkt, uten at de gjeldende bestemmelser er blitt iaktatt.

Idet man med hensyn til forståelsen av begrepet drops efter loven av 10 mars 1911 nærmere henviser til definisjonen i lovens § 1, skal man derfor be henstillet til politimyndighetene i hr. fylkesmannens distrikt å ha sin oppmerksomhet nøie henvendt på overholdelsen av lovens og de i henhold til samme utferdigede bestemmelser.

Man har forøvrig funnet det formålstjenlig, at den samlede kontroll med nevnte tilvirkning henlegges under inspektøren for tobakk-, chokolade- og sukkervarebeskatningen, og har derfor i medhold av bemyndigelse i loven av 10 mars 1911 § 3 truffet følgende bestemmelser, som fremtidig skal være gjeldende, og som trer istedenfor de bestemmelser på området, som er angitt i departementets rundskrivelse til amtmennene av 24 april 1918.

1. Avgiften erlegges til stedets eller distriktets almindelige oppbørselsbetjent, og tilvirkningen må omfatte minst 1 fat sirup (ca. 300 kg.) på én dag eller én gang.

25 juni.

Departementet samtykker dog i, at der anvendes et mindre kvantum pr. dag enn det nevnte, forsåvidt avgiften på forhånd betales av det eller de hele fat, som tenkes anvendt.

2. Den av tilvirkeren angitte angivelse skal omfatte et bestemt kvantum sirup — uttrykt i antall fustasjer med opgave over brutto- og nettovekt — samt opgi det tidsrum, i hvilket dette kvantum skal anvendes. Angivelsen underskrives av tilvirkeren selv eller av vedkommende fabrikkbestyrer og avgis til stedets politimyndigheter i 3 likelydende eksemplarer.
3. Det ene eksemplar av angivelsen blir av politiet straks å tilstille vedkommende oppebørselsbetjent, som påser, at avgiften innbetales, og at der i fornødent fall stilles sikkerhet for samme. Sikkerheten kan godtas av oppebørselsbetjenten, hvis avgjørelse i så henseende dog kan innankes for departementet. Det annet eksemplar av angivelsen innsendes samtidig til inspektøren for tobakk-, chokolade- og sukkervarebeskatningen med påtegning fra politiet om, når og til hvilken oppebørselsbetjent likelydende angivelse er avgitt. Ved hvert budgettårs utgang innsender politiet gjennom nevnte inspektør til Finans- og Tolldepartementet de hos sig beroende angivelser.
4. Avgiften opkreves efter det kvantum, som er anført på angivelsen, og hvis riktighet bevidnes av politiet, der, om det finnes påkrevet, kan forlange å kontrollere vekten. Nettovekten kan i almindelighet bestemmes ved fra bruttovekten å fradra den i tolltariffens § 7 bestemte tara, 12 pct., men såvel politiet som tilvirkeren har adgang til å forlange den bestemt ved nettoveining.
5. Ingen sirup må anvendes, forinns vedkommende fustasje av politiet er påført et merke, som viser, at det er angitt til beskatning.

Den videre kontroll med den således skattelagte sirup vil henligge under kontrollen med tobakk-, chokolade- og sukkervarebeskatningen, hvis tjenestemenn til enhver tid skal ha uhindret adgang til lager- og tilvirkningsrum, og for hvem også tilstedeværende beholdninger av sirup, om så måtte ønskes, blir å påvise.

Tilvirkere, som i sin bedrift benytter sirup — foruten til drops — også i andre, ikke særbeskattede øiemed, vil snarest efter hvert budgettårs utgang ha å avgi til nevnte inspektør en opgave over det samlede kvantum sirup, som i hele terminen er tilført bedriften.

6. Avgiften blir av oppebørselsbetjenten å opføre som en særskilt post i regnskapet over statskassens ordinære intrader og i halvårsekstraktene av dette, og som regnskapsbilag blir å vedlegge vedkommende angivelser. Oppebørselsbetjenten vil til inspektøren for tobakk-, chokolade- og sukkervarebeskat-

ningen ha å avgi meddelelse, når avgiften av de i vedkom- 25 juni.
mende angivelse anførte skattepliktige mengder sirup inn-
kommer til ham og med hvilke beløp.

Mulige tvilsspørsmål, som måtte opstå m. h. t. den her om-
handlede beskatning og tilvirkning blir å forelegge departementet
gjennom nevnte inspektør, til hvem også eventuelt forekommende
overtredelser av de gjeldende bestemmelser, som måtte komme til
politiets kunnskap, straks blir å innberette.

Med nærværende bes politimyndighetene og oppebørselsbetjen-
tene i hr. fylkesmannes embedsdistrikt gjort bekjent.

Lov

29 juni.

Nr. 1.

om forandring i lov om aldersgrenser for offentlige tjenestemenn
av 14 mai 1917 (nr. 3) med tilleggslover av 14 august 1918 (nr. 7)
og 31 mai 1919 (nr. 1).

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 juni 1923
sålydende:

I.

§ 2, litra a, b, c, d og e i lov av 14 mai 1917 (nr. 3) om alders-
grenser for offentlige tjenestemenn med tilleggslover av 14 august
1918 (nr. 7) og 31 mai 1919 (nr. 1) skal herefter lyde:

§ 2 a.

Som aldersgrense fastsettes:

70 år for menn og 65 år for kvinner i alle stillinger, for hvilke
der ikke i denne eller andre lover er fastsatt en lavere alders-
grense, eller for hvilke ikke § 3 bringes i anvendelse.

§ 2 b.

68 år for bergmestre, gechwornere samt markskeider, bygg-
mester og skogforvalter og opsynsmenn ved Kongsberg sølvverk;
landbruksingeniører og assistenter, statskonsulenter i husdyrbruk,
statsentomologen, ugresskonsulenten, meieriinspektøren, meieri-
konsulenter;

statens skogfunksjonærer;

utskiftningsetatens funksjonærer, fiskeriassistenter, rendrifts-
inspektøren, lappefogder, veivesenets ingeniører i distriktene;

de ved veidirektørkontoret og ved havne-, vassdrags- og elek-
trisifetsvesenet ansatte ingeniører av lavere grad enn overin-

29. juni. geniorer og opsynsmenn, samt formenn, tekniske assistenter, skibs-

Nr. 1. førere og maskinister av 1. klasse ved havnevesenet;

skibsførere og maskinister på fyr- og merkevesenets damp-

skibe; justermesteren ved myntinnretningen på Kongsberg;

skude ved Norges Geografiske Opmåling ansatte tekniske avdelingschefer og de til dens trykkeri henhørende mannlige funksjonærer;

direktører og avdelingschefer ved Raufoss Patronfabrikk og Kongsberg Våbenfabrikk, direktøren ved Hærens Flyvemaskin-fabrikk.

§ 2 c.

65 år for hjelpestevedvidner i Kristiania, inspektører, vaktmestre, verksmestre, verksassistenter, gårdsbestyrere, maskinmestre, betjenter (herunder dog ikke kontorbetjenter), arbeidsformenn og mannlige natvakter ved fengsler og tvangsarbeidshus;

overpleier ved Kriminalasylet; inspektører og assistenter ved fabrikktilsynet, inspektørene for ildsfarlige gjenstander, for den offentlige arbeidsformidling og for arbeidsledighetsforsikringen; skibskontrollens tekniske besiktelsesmenn;

utvalgsformannen og opsynschefen ved Romsdalsfisket samt opsynschefene ved Lofotfisket og i Rogaland, Hordaland og Sogn og Fjordane fylker;

de ved Telegrafvesenet ansatte bud, instrumentmakere, arbeidsformenn og arbeidere;

de ved Havnevesenet ansatte winchmenn, fyrbøtere, deksfolk, mannlige kokker og stuerter, smeder, tømmermenn, faste arbeidere med månedslønn (innbefattet anleggsarbeidere med månedslønn);

hovedarsenalforvalteren, arsenalforvaltere og sanitetsforvaltere, håndrekningsmenn ved befestningene, arsenalene og armeens magasiner, magasinforvalteren på Gardermoen;

Armeens bøssebakere, våbensmeder, minehåndverkere, tekniske håndverkere, ordonnanser og stadig tjenstgjørende korporaler;

samtliges avdelingschefer ved Norges Geografiske Opmåling, som ikke er nevnt under b, de ved samme ansatte geodeter, topografer, hydrografer, assistenter av underofficersklassen, karttegnere, gravører samt assistenter ved den fotografiske avdeling;

direktør og underdirektør ved marinens hovedverft, ingeniører, verksmester, skibsbyggmester, hovedarsenalforvalter, tegneformenn, tegnere og hjelpetegnere, kjelinspektør, opsynsmenn, overpolitibetjenter, politibetjenter, marinens overmaskinmestre, maskinmestre, korps-, arsenal-, mine-, takkel-, intendantur- og skibsbygningsløitnanter, sanitetsforvalter, underofficerer av 2den grad av marinens håndverkskorps og sjømilitære korps (undtagen

musikkunderofficerer), underofficerer av marinens sanitetskorps 29 juni.
og marinens intendanturkorps, marinens magasinbetjenter, mate- Nr. I.
rialskrivere, kontrollører, formenn og marineløser, mannskaper
på fyr- og merkevesenets dampskibe;

Stortingets mannlige stenografer og stenografrevisorer — her-
under referentchefen, sålenge han gjør revisortjeneste — samt
mannlige referenter og assistenter ved stortingsefterretninger.

§ 2 d.

60 år for inspektriser, verksmesterinner, opsynskvinner og
kvinnelige nattvakter ved fengsler og tvangsarbeidshus, det un-
derordnede mannlige personale (med undtagelse av portnere
o. lign.) ved statens medisinalanstalter, herunder også pleiere
ved Kriminalasylet;

garnisonerende musikk-korporaler og faste musikk-elever ved
divisjonsmusikk-korpene, Norges Geografiske Opmålings kvinne-
lige gravører og trykkerifunksjonærer, marinens musikkunder-
officerer av 2den grad, underofficerer av 3dje grad av marinens
håndverkskorps og sjømilitære korps, marinens politi- og brand-
konstabler.

§ 2 e.

55 år for det underordnede kvinnelige personale (med un-
tagelse av oldfruer o. lign.) ved statens medisinalanstalter, den
ved telegrafvesenet ansatte telefonbetjening, telefonistinner ved
befestningene.

II.

For de tjenestemenn, for hvilke der i nærværende lov fast-
settes nye aldersgrenser og som efter gjeldende bestemmelser
måtte være berettiget til å fratre sin stilling før opnådd alders-
grense overensstemmende med lov om pensjonsordning for statens
tjenestemenn av 20. april 1917 § 12, nr. 1, litra b, gjelder med
hensyn til denne adgang de eldre aldersgrenser.

III.

Denne lov trer i kraft 1 juli 1923.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og
bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 29 juni 1923.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

29 juni.
Nr. 2.

Lov

om forandring i lov om betaling for offentlige forretninger
av 6 august 1897 § 103.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 20 juni 1923
sålydende:

Følgende bestemmelser i lov om betaling for offentlige for-
retninger av 6 august 1897 skal herefter lyde således:

§ 103. For reisepass tilkommer den der forestår politivese-
net, kr. 2,00. Personer av samme husstand, hvortil også regnes
tjenere, betaler kun for ett pass.

Når inntekten ved utstedelse av reisepass overstiger et av
Kongen for vedkommende embeder fastsatt beløp, blir det over-
skytende å innbetale i statskassen.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og
bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 29 juni 1923.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

29 juni.
Nr. 3.

Lov

om fastsettelse av enheten for lengdemål ved angivelse av av-
stande tilsjø.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 20 juni 1923
sålydende:

§ 1. Enheten for lengdemål ved angivelse av avstande til-
sjøs skal være den nautiske mil av lengde 1852 meter undtagen
i lover og andre bestemmelser angående sjøterritoiets utstrek-
ning.

§ 2. Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og
bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 29 juni 1923.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

Lov

om midlertidig forhøielse av losbetalingen.

29 juni.
Nr. 4.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 20 juni 1923 sålydende:

Fra 1 juli 1923 til 1 juli 1924 skal lospengene, som beregnes av såvel lospliktige som ikke lospliktige fartøier efter taksttabelene i lov om losvesenet av 26 mai 1899, jfr. lov av 2 april 1917, erlegges med et tillegg av 60 %.

Av tillegget for de lospliktige fartøiers vedkommende dannes et fond, hvorav der utbetales inntektstilskudd til loser samt bidrag til skøitehold og til bestridelse av utgifter ved losgutters lønn efter Kongens nærmere bestemmelse.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 29 juni 1923.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

Lov

om utvidelse av kjøpstaden Stavangers grenser.

29 juni.
Nr. 5.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 25 juni 1923 sålydende:

§ 1. Fra 1 juli 1923 skal kjøpstaden Stavangers grenser mot vest, syd og øst være følgende:

Efter å ha fulgt den gamle bygrense fra Tastadstranden til Øvre Stokkavei og videre sydover til det punkt, hvor den gamle bygrense bryter av i sydøstlig retning, går grensen i samme retning som den gamle bygrense mellom Øvre Stokkavei og nevnte punkt til gamle Maldevei, videre over denne og derpå langs dens sydside til et gjerde over eiendommen g.-nr. 26 br.-nr. 21, derefter langs dette omtrent i rett vinkel på gamle og nye Maldevei til den sistnevnte vei omtrent ved bysten nr. 33. Herfra følger grensen den gamle bygrense til den nye vei over Tjensvold,

A. Berge.

H. S. Fürst.

29 juni. går over veien, og følger dennes nordside til den treffer Ullenhaugsveien, går over denne, og følger videre Ullenhaugsveiens sydside nordøstover til dens gamle utgangspunkt ved Hillevågsbekken. Herfra følger grensen nevnte bekk i dens øvre løp og nedover til et punkt i bekken, hvor det opprinnelige grensegjerde mellom Våland og Hillevåg begynner, følger så dette gjerde i dets forlengelse mot øst i rett linje like til landeveien ved urmaker Hansens eiendoms nordre grense og med fortsettelse derfra i rett linje over det såkalte Skjæreberg til sjøen. Derfra går grensen i sjøen over et punkt midt mellom ytterste nes av Hetlands halvøen og Vestlandske Petroleumskompanis eiendom til rett ut for Thorsnes, bøier derfra i omtrent rett vinkel mot store Marøen og rundt denne og lille Marøen — således at disse øer med tiliggende holmer og skjær kommer til å ligge innenfor bygrensen — og går videre i retning av Ytre Vågeskjær, derfra omtrent midtfjords gjennom Galeivågen — således at Indre og Ytre Vågeskjær blir liggende innenfor bygrensen — frem til den nuværende bygrense mellom Buøen og Hundvåg.

§ 2. Den grenselinje, som er beskrevet i § 1, blir på statskassens bekostning å avmerke ved grensestenene ved en åstedsforretning, som holdes av personer, som Kongen opnevner dertil. Åstedsforretningen stadfestes av Kongen.

§ 3. De deler av Hetland herred, som i følge § 1 henlegges til kjøpstaden Stavanger, skal fra den 1 juli 1923 utgå av landets matrikkel og i enhver henseende høre under kjøpstaden. Dog skal dette ikke ha nogen virkning på den odel som den 30 juni 1923 måtte hvile på jord, som ifølge denne lov overføres fra landet til kjøpstaden.

§ 4. De personer som den 1 juli 1923 er bosatt på de strekninger, som ifølge § 1 henlegges til kjøpstaden Stavanger, skal med hensyn til erhvervelse og utøvelse av stemmerett i medhold av bykommunestyreloven anses som om de hadde vært bosatt i kjøpstaden i den tid, de har bodd i disse strekninger.

§ 5. De personer, som den 1 januar 1923 hadde bopel innen de strekninger, som ifølge § 1 overføres til kjøpstaden Stavanger og som ikke før 1 juli 1923 er flyttet til den gjenværende del av Hetland herred, anses fra den 1 juli 1923 med hensyn til skatteplikt som hørende under kjøpstaden, og blir å iligne kommuneskatter i likhet med dens andre innbyggere.

Utligningen av kommuneskatt til den utvidede bykommune og av statsskatt for budgettåret 1 juli 1923 til 30 juni 1924 skal foregå ved ligningsmyndighetene i Stavanger og efter de regler, som gjelder for Stavanger i medhold av skattelovgivningen for byene. Vedkommende departement fastsetter for denne ligning de endringer, som måtte finnes nødvendige, i skattelovgivningens tidsfrister for utførelsen av ligningen.

§ 6. De i Hetland herred hjemstavsberettigede personer, som den 1 juli 1923 bor eller — om de da er flyttet fra herredet — har hatt sin siste bolig i herredet innen de strekninger av dette, som henlegges til kjøpstaden, skal ha sin fattighjemstavn i kjøpstaden, hvis de er flyttet til disse strekninger før den 1 juli 1922.

Ved siden av denne forskrift skal dog de lovbud, som tillegges hustruen mannens, mannen hustruens, og barnene foreldrenes hjemstavn, anvendes, hvis mannen, hustruen eller foreldrene er i live, når de omhandlede strekninger overføres til Stavanger.

§ 7. De personer, som på den tid, da de i denne lov omhandlede strekninger overgår til Stavanger by, driver kjøpmannshandel på disse strekninger i medhold av gjeldende lovgivning, skal fremdeles ha rett til å fortsette den av dem drevne næring med de samme rettigheter og forpliktelser som byens øvrige kjøpmenn. Dog skal de, som har begynt næringen efter den 1 juli 1922, være pliktige til å betale til Stavanger børskasse den avgift, som ved børslovgivningen er pålagt enhver kjøpmann på stedet ved løsning av handelsbrev.

De personer, som i medhold av den gjeldende lovgivning fra den 1 juli 1922 har drevet håndverk på ovennevnte strekninger, skal ha rett til å vedbli den av dem drevne næring.

De næringsdrivende, som omhandles i denne paragraf, må melde sig for politimesteren i Stavanger innen den 1 september 1923 for å kunne nyde de rettigheter, som herved tillegges dem.

§ 8. Bygninger på de strekninger, som ved denne lov innlemmes i Stavanger, nyder ikke godt av den nedsettelse i brandkontingent, som i medhold av lovgivningen om Norges Brandkasse er eller måtte bli tilstått bygninger innen det eldre byområde. Hvorvidt og i hvilken utstrekning nogen sådan nedsettelse i tilfelle skal tilstås nogen del av bebyggelsen på de innlemmede strekninger, bestemmes efter de regler, som inneholdes i lovgivningen om Norges Brandkasse.

§ 9. I de strekninger av Hetland herred, som omhandles i § 1, skal det, inntil Kongen bestemmer anderledes, være tillatt å opføre sådanne trebygninger, som omhandles i lov om forbud mot opførelse av trebygninger i landets byer m. v. av 19 mai 1904 § 3, annet ledd.

§ 10. Forsåvidt erstatningsbeløp til offentlige tjenestemenn måtte bli fornødne i anledning av denne lov, utres disse av statskassen.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 29 juni 1923.

Haakon.
(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

29 juni.
Nr. 6.

Lov

i henhold til konvensjonen mellem Norge og Finland av 3 mars 1922 angående overensstemmende forholdsregler til forebyggelse av, at ren kommer over grensen mellem de to riker.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 27 juni 1923 sålydende:

§ 1.

Voktningsplikt.

Reneier er pliktig til det hele år å vokte sin ren således, at det såvidt mulig undgås, at den overskrider grensen mellem Norge og Finland.

§ 2.

Inndragning av finsk ren eller av dens verdi.

Kommer ren hjemmehørende i Finland på norsk område, kan enten hver tiende ren eller ti procent av renens verdi, denne ansatt som anført i § 17, inndras til inntekt for statskassen.

Er antallet av de ved samme leilighet påtrufne ren over tre hundrede, kan dog av det overskytende antall alene hver tyvende ren eller fem procent av verdien inndras.

Er antallet av de innkomne ren under ti, kan allikevel en ren eller verdien av en ren inndras.

Ved beregning av antallet av ren medtas ikke kalver under ett år.

Inndragning kan skje, uansett om det ikke kan tilregnes renens eier eller vokter, at den er kommet inn på norsk område.

Inndragning er ikke å anse som straff.

§ 3.

Skadeserstatning.

Skade voldt norsk innvåner av sådan ren som nevnt i § 2 eller av renens eier eller vokter, og skade voldt staten derved, at eier eller vokter har åvirket i statsskog, er renens eier pliktig til å erstatte. Dog kan erstatning ikke kreves for skade i statsskog, når renens eier eller vokter har opholdt sig her i riket for å drive renen tilbake og åvirkningen ikke har overskredet det nødvendige.

§ 4.

Omkostninger.

Omkostninger, som voldes i anledning av finsk rens overskridelse av riksgrensen ved offentlige tjenestemenns og de i § 5

nevnte menns reiser, underretning i henhold til § 11, inndragning, 29 juni. utdrivning, voktning og salg av inndratte ren m. v., er renens Nr. 6. eier likeledes pliktig til å erstatte med det beløp, som fastsettes av fylkesmannen. Omkostningene kan dog ikke kreves erstattet med et høiere beløp enn fem procent av de innkomne rens verdi, denne ansatt som anført i § 17.

§ 5.

Hvem der beslutter og foretar inndragning.

Inndragning i henhold til § 2 besluttet og foretas av lensmannen eller annen offentlig tjenestemann, som dertil bemyndiges av fylkesmannen. I forretningen skal derhos delta to av tjenestemannen tilkalte pålitelige, forstandige og kyndige menn.

§ 6.

Fremgangsmåten ved inndragning.

- a. Ved inndragning i henhold til § 2 skal tjenestemannen og de i § 5 nevnte menn på grunnlag av sine personlige iakttagelser av de fremmede ren fastslå disses omtrentlige antall, når og hvor de er påtruffet, såvidt mulig hvem der er deres eier ved angivelse av samtlige rens øremerker og hårmerker, og hvorvidt eier eller vokter har fulgt renen over grensen.
- b. De skal derhos avgi skjønn over arten og størrelsen av den skade, som renen og dens eier og vokter måtte ha voldt (§ 3). Ved dette skjønn skal det tas for øie, hvorvidt ren hjemme-hørende her i riket har medvirket til skaden.
- c. Tjenestemannen avgjør, hvorvidt enten ren in natura eller dens verdi skal inndras.
- d. Besluttet inndragning in natura, foregår den ved utskilning eller innfangning eller om fornødent ved nedskytning. Foruten det i § 2 nevnte antall ren tas på denne måte derhos i besiddelse så mange ren, som overensstemmende med § 17 antas fornødne til dekkelse av de i § 3 nevnte skadeserstatninger og, under iakttagelse av den i § 4 fastsatte begrensning, de omkostninger, som måtte være voldt og som antas å ville voldes og som efter § 4 kan kreves erstattet.
- e. Besluttet inndragning av renens verdi, skal beslutningen gå ut på, at vedkommende reneier, hvis navn dog ikke angis, tilpliktes å betale det beløp, som motsvarer den inndratte verdi (§ 17), skadeserstatninger (§ 3) og omkostninger (§ 4).

Selv om inndragning av verdi besluttet, bør dog noen enkelte ren nedskytes, for at deres øremerker og hårmerker kan tjene som bevismiddel. Verdien av disse dyr fastsettes overensstemmende med reglene i § 17 og går til avdrag i nevnte beløp.

- 29 juni. f. Såvidt mulig må kjøre- og trekkren ikke inndras in natura
Nr. 6. eller nedskytes.
g. Såfremt renens eier eller nogen på hans vegne på stedet
betaler de ovennevnte beløp og uten opphold fører renen over
til dens hjemland, blir videre forføining å undlate.
h. I alle tilfelle, hvor dertil har vært anledning, skal avklipp
av renens øremerker og avbildning av dens hårmerker tas
for å vedlegges protokollen.

§ 7.

Rett for finsk reneier og tjenestemann til å
overvære inndragning.

Er eier eller vokter av ren, om hvis inndragning der er spørsmål, eller vedkommende finske tjenestemann tilstede ved forretningen, har de rett til å overvære denne og bli hørt.

§ 8.

Utdrivning av ren.

I Finland hjemmehørende ren, som finnes på norsk område, kan nårsomhelst utdrives, hvad enten der iverksettes inndragning etter § 2 eller ikke.

§ 9.

Hvem der beslutter og foretar utdriving.

Utdrivning i henhold til § 8 besluttet og foretas av den i § 5 nevnte tjenestemann.

§ 10.

Fremgangsmåten ved utdriving.

Utdrivning i henhold til § 8 foregår på den måte, som finnes hensiktssvarende. Renen må som regel ikke drives lenger enn over riksgrensen. Befryktes renen å ville vende tilbake til norsk område, innen den antas å kunne avhentes av finsk tjenestemann, kan den dog drives frem til nærmeste finske reneier, som har ren under vaktning, og mot erkjennelse for mottagelsen overleveres denne til midlertidig vaktning inntil den finske tjenestemann eller eieren avhenter den eller førstnevnte treffer annen forføining med den.

§ 11.

Underretning til tjenestemann i renens hjemland.

Såvidt mulig samtidig med utdrivingen skal tjenestemannen skriftlig eller telegrafisk eller pr. telefon gi vedkommende fin-

ske tjenestemann underretning om utdrivningen. Underretningen skal derhos inneholde opplysning om de utdrevne rens omtrentlige antall, øremerker og hårmerker, forsåvidt disse har kunnet iakt- 29 juni.
tas eller erholdes, og når og hvor renen er påtruffet og utdrevet Nr. 6.
samt i tilfelle til hvilken reneier den måtte være overlevert (§ 10).

Har inndragning av ren eller dens verdi funnet sted, bør også dette meddeles.

§ 12.

Avhentning av norsk ren, som er utdrevet fra Finland.

Efter mottagelsen av sådan underretning som nevnt i konvensjonens § 11 om, at finsk tjenestemann har utdrevet norsk ren fra finsk område, skal den norske tjenestemann, såvidt mulig uten opphold, underrette renens eier eller eiere, såfremt disse kjennes, om utdrivningen, og avhente eller la avhente den utdrevne ren, også om den i henhold til konvensjonens § 10 måtte være overlevert norsk reneier.

Når avhentning har funnet sted, skal den norske tjenestemann snarest mulig skriftlig eller telegrafisk eller pr. telefon derom underrette den finske tjenestemann, fra hvem han har mottatt ovennevnte underretning.

De med avhentning og vaktning av renen samt underretning forbundne omkostninger kan kreves helt eller delvis betalt av renens eiere, en for alle og alle for en. Beløpet kan inndrives ved utpantning efter fylkesmannens ordre.

§ 13.

Utskilning av ren.

Ved utdrivning (§ 10) og avhentning (§ 12) må ikke medtas ren som tilhører det rike hvorfra utdrivning skjer eller er skjedd. Er den ren som skal utdrives eller avhentes sammenblandet med annen ren, må utskilning foretas. Forinnen utskilning foregår, må tjenestemannen eller reneier i det rike, hvor den ren som skal utskilles er hjemmehørende, underrettes, såfremt dette kan skje uten at derved voldes vesentlig forsinkelse eller ulempe.

§ 14.

Fornyett inndragning av utdrevet finsk ren.

Kommer finsk ren, som har vært gjenstand for inndragning og utdrivning, påny inn på norsk område, kan ny inndragning straks foretas, såfremt renen i henhold til § 10 har vært overlevert reneier eller avhentet i henhold til § 6 litr. g eller konvensjonens § 12.

- 29 juni. Har avhentning i henhold til konvensjonens § 12 ikke funnet
 Nr. 6. sted, og dette ikke antas å kunne tilregnes den finske tjenestemann, som hadde å avhente renen, kan ny inndragning ikke iverksettes, før fjorten dager er hengått siden den første inndragning.

§ 15.

Protokollasjon.

Den tjenestemann, som foretar inndragning eller utdriving, skal derover føre protokoll, om mulig på stedet. Protokollen skal underskrives av tjenestemannen og i de nedenfor under litr. a—d anførte tilfelle også av de i § 5 nevnte menn.

I protokollen skal anføres:

- a. nøiaktigst mulig sted og tid, hvor og når de fremmede ren er iaktatt, disses omtrentlige antall og om gjørlig deres øremerker og hårmerker, og hvorvidt reneier eller vokter har fulgt renen over grensen,
- b. hvorvidt reneier eller tjenestemann fra renens hjemland har vært tilstede ved forretningen, og hvad de i tilfelle har hatt å anbringe,
- c. hvorvidt renen og dens mulige ledsagere har voldt skade (§ 3), og i tilfelle for hvem og av hvilken art samt det avgitte skjøn over skadens størrelse,
- d. om inndragning blev besluttet, og om denne foretokes i renen eller i dens verdi og i førstnevnte tilfelle på hvilken måte den foregikk (utskilning, fastkastning, nedskytning) samt hvilket antall ren der inndroges, deriblandt til dekkelse av skadeserstatning (§ 3) og omkostninger (§ 4),
- e. om utdriving av renen fant sted, og hvorledes og hvorhen utdrivingen skjedde (§ 10),
- f. om utskilning i henhold til § 13 fant sted, og i så fall når, hvor og hvorledes samt hvem derom blev underrettet,
- g. om avhentning av renen fant sted, og i tilfelle av hvem den hentedes,
- h. om og i tilfelle når og på hvilken måte den i § 11 nevnte underretning blev gitt.

Nærmere forskrifter om protokollasjonen gis av vedkommende fylkesmann.

§ 16.

Utskrift av protokollen sendes fylkesmannen.

Utskrift av det ved inndragning (§ 2) og utdriving (§ 8) protokollerte (§ 15) sendes snarest mulig av tjenestemannen til fylkesmannen, som straks sender gjenpart av den mottatte utskrift til vedkommende landshøvding i Finland.

Når fylkesmannen i henhold til konvensjonens § 16 fra lands-

høvdingen i Finnland mottar utskrift av finsk protokoll over 29 juni. inndragning og utdrivning av norsk ren, underretter han dens Nr. 6 eier om de trufne forføininger.

Samtidig skal fylkesmannen underrette reneieren om adgangen til i henhold til konvensjonens § 20, jfr. nærværende lovs § 20, å fremsette besværing over den stedfundne inndragning.

§ 17.

Fastsettelse av renens verdi.

Ved inndragning av renens verdi og ved ansettelse av maksimumsbeløpet for omkostninger (§ 4) beregnes verdien ved å multiplisere antallet av de innkomne ren (§ 2) med en fastsatt gjennomsnittspris pr. ren.

Denne gjennomsnittspris legges også til grunn, når ren tas i besiddelse til dekkelse av skadeserstatning og omkostninger (§ 6 litr. d), og når enkelte ren nedskytes (§ 6 litr. e, annet ledd).

Gjennomsnittsprisen fastsettes for hvert kalenderår på den i konvensjonens § 17 siste ledd omhandlede måte.

§ 18.

Utbetaling av inndratt verdi og av erstatning og omkostninger.

Ved hvert halvårs utløp skal fylkesmannen sende vedkommende landshøvding i Finnland opgave over de beløp, som overensstemmende med konvensjonens § 18 kreves betalt forskuddsvis av offentlige finske midler.

De beløp, som i henhold til nevnte bestemmelse i konvensjonen skal erlegges i anledning av inndragning i Finnland av verdien av norsk ren tillikemed erstatnings- og omkostningsbeløp, skal utbetales forskuddsvis av statskassen.

Fylkesmannen påser, at de forskuddsvis utbetalte beløp blir refundert av vedkommende reneiere. Beløpene kan inndrives ved utpantning efter fylkesmannens ordre.

§ 19.

Overskudd ved salg av finsk ren, som er inndratt til dekkelse av erstatning og omkostninger.

Har salget av de til dekkelse av skadeserstatning eller omkostninger inndratte finske ren (§ 6, litr. d) bragt overskudd, skal dette ved fylkesmannens forføining sendes vedkommende landshøvding i Finnland for å utbetales renens eier.

29 juni. § 20.

Nr. 6.

Besværing over inndragning.

Reneier, hvis ren har vært gjenstand for inndragning, kan innen tre måneder etter mottatt underretning i henhold til konvensjonens § 16 (jfr. nærværende lovs § 16) inngi besværing over forføiningen til lensmannen i sitt hjemland (jfr. konvensjonens § 20). Besværingen fra norsk reneier skal av lensmannen straks oversendes fylkesmannen og av ham tilstilles vedkommende finske landshøvding ledsaget av mulige bemerkninger. Fylkesmannen og landshøvdingen kan også selv fremsette sådan besværing, når de finner føie til å foreslå inndragning ophevet eller forandret.

Fylkesmannen avgjør besværingen fra finsk reneier eller fra landshøvdingen. Fylkesmannen kan etter anstillet prøvelse og om fornødent etter innhentede nye opplysninger opheve eller forandre inndragningen. Hvis de nye opplysninger antas å være av betydning for avgjørelsen, skal de, forinnen denne treffes, foregges landshøvdingen.

Opheves eller forandres inndragningen, skal, om denne har voldt reneieren skade, erstatning herfor fastsettes i avgjørelsen og betales av statskassen.

§ 21.

Loven uanvendelig likeoverfor reisendes ren og slakteren.

Bestemmelsene i denne lov har ikke anvendelse på kjøreller trekkren, som Finnlands innvånere benytter på reiser i Norge, eller på slakteren, som under betryggende voktning lovlig innføres.

§ 22.

Forbud mot å søke bevirket, at finsk ren kommer inn på norsk område.

Det er forbudt ved lokkemidler eller på annen måte å søke å bevirke, at finsk ren kommer inn i Norge.

Den, som overtrer forbudet, straffes med bøter, såfremt ikke den almindelige lovgivning medfører høiere straff.

§ 23.

Reneiers plikt til å yde bistand.

Reneier er pliktig til på vedkommende norske tjenestemanns forlangende å yde bistand

- a. ved inndragning i henhold til § 2, jfr. § 6 og § 14,
- b. ved utdrivning i henhold til § 8, jfr. § 10,

c. ved avhentning i henhold til § 12,

d. ved utskilning i henhold til § 13.

29 juni.

Nr. 6.

Derhos er reneier, som har ren under voktning, på forlangende av vedkommende finske tjenestemann pliktig til å motta norsk ren, som er utdrevet fra Finnland, til midlertidig voktning i henhold til konvensjonens § 10, annet ledd.

Godtgjørelsen for bistanden og voktningen bestemmes av den i § 5 nevnte tjenestemann. Dennes bestemmelse kan kreves prøvet av fylkesmannen.

Reneier, som undlater å yde sådan bistand eller overta sådan voktning som ovenfor nevnt, eller som er forsømmelig med å yde bistanden eller med voktningen, straffes med bøter.

§ 24.

Tjenestemannens og mennenes godtgjørelse.

Kongen bestemmer, hvilken og hvor stor godtgjørelse vedkommende tjenestemann skal tilkomme i anledning av inndragning (§§ 5 og 6 jfr. § 14), utdrivning (§§ 8, 9 og 10), avhentning (§ 12) og utskilning (§ 13).

Det samme gjelder godtgjørelsen til de i § 5 nevnte menn for deltagelse i inndragningsforretning (§ 6).

§ 25.

Særbestemmelser vedkommende strekningen mellom Mutkavarre og Jacobselvs utløp.

De i nærværende lov inneholdte bestemmelser skal ikke ha anvendelse innenfor de to rikers landområder på begge sider av riksgrensen på strekningen mellom Mutkavarre og Jacobselvs utløp. Såvel med hensyn til ren som andre husdyr skal for denne strekning inntil Kongen anderledes bestemmer forholdes i overensstemmelse med de regler, som inneholdes i konvensjonen mellom Norge og Rusland av 14de—2nen mai 1826, dens artikkel 8.

§ 26.

Lovens ikrafttreden og ophevelse av eldre bestemmelser.

Nærværende lov trer i kraft straks.

Nedennevnte bestemmelser opheves:

- a. § 4 i lov av 7 september 1854 inneholdende bestemmelser med hensyn til benyttelsen av visse strekninger i Finmarken til renbeite og bevoktning av renhjørde m. v. og

Norsk Lovtidende, 1ste avd. Nr. 25, 1923.

- 29 juni. b. lov av 17 juni 1869, inneholdende forandringer i foran nevnte
 Nr. 6. lov, forsåvidt den ennå er i kraft.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 29 juni 1923.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

- 29 juni.
 Nr. 7.

LOV

om forandring i den midlertidige lov av 24 mars 1923 om tillegg til lovgivningen om akkordforhandling og konkurs.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 27 juni 1923 sålydende:

- I. I den midlertidige lov av 24 mars 1923 om tillegg til lovgivningen om akkordforhandling og konkurs skal § 10, annet ledd lyde således:

Avbetaling på forpliktelser fra tiden før innsendelsen av ansøknings om administrasjon kan foregå, men ikke i større utstrekning enn administrasjonsstyret finner påkrevet av hensyn til fordringshavernes personlige behov eller deres erhvervsvirksomhet. Finansdepartementet kan dog av særlige grunner tillate avbetaling også i andre tilfelle. Avbetalingene må ikke overstige, hvad der med sikkerhet kan påregnes som dividende, om banken skulde overgis til konkursbehandling. Avbetalingene med tillegg av 4 pct. rente gjelder i tilfelle som forskudd på konkursdividenden eller akkordprocentene.

- II. Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 29 juni 1923.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

I henhold til lov av 17 juni 1869 om politivedtekter for rikets kjøpstæder meddeles stadfestelse på en av Haugesund bystyre den 9 mars 1923 vedtatt beslutning om endring av næstsiste passus i § 31 i de ved kongelig resolusjon av 13 desember 1912, jfr. kongelig resolusjon av 16 april 1920, stadfestede politivedtekter for byen.

Efter den besluttede forandring skal nevnte passus lyde således:

»Hasseløbroen må ikke trafikeres med kjøretøier med høiere akseltrykk enn 1500 kg. eller høiere hjultrykk enn 750 kg. og heller ikke med kjøretøier av større bredde enn 1,75 m. Intet kjøretøi må passere broen med større hastighet enn 10 km. i timen. Undtatt herfra er brandvesenets automobiler i den utstrekning som stadsingeniøren (brandchefen) finner forsvarlig«.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

Med hjemmel i § 13 i lov om ulykkesforsikring for industriarbeidere av 13 august 1915 foretas forandringer i den ved stortingsbeslutning av 8 juli 1919 fastsatte inndeling i fareklasser og premiesatser for ulykkesforsikringen for industriarbeidere.

2. Forandringene trer i kraft fra 1 januar 1924.

Forandringer i den ved stortingsbeslutning av 8 juli 1919 fastsatte inndeling i fareklasser og premiesatser for R. F. A.

I.

Der fastsettes en ny 25. fareklasse med premiesats 125 ‰ og en 26. fareklasse med premiesats 150 ‰.

II.

1. Treskeverk, hakkelsskjærerier, eventuelt i forbindelse med vedskjærerier eller lignende, høipresser, motorploger etc. overføres fra 24. til 26. fareklasse.
2. Mekanisk drevnen virksomhet ved gårdsbruk, alle arbeider under ett (også statens, by- og landkommunens) overføres fra 24. til 26. fareklasse.

- 29 juni. 3. Arbeide i eller ved pakhus og lagere overføres fra 5. til 4. fareklasse.
4. Bergverksdrift med tilhørende hyttedrift, vaskeri, brikkettering, transport etc., alle arbeider under ett overføres fra 17. til 16. fareklasse.
5. Bygning, reparasjon og oppussning av fartøier av jern, stål, betong (maskinverksted, støperi, modellverksted, kjelverksted etc.) alt arbeide under ett, opbrekning av skib overføres fra 10. til 9. fareklasse.
6. Bygning, reparasjon og oppussning av fartøier av tre eventuelt inklusive maskinverksted etc., båt- og jektebygning overføres fra 10. til 9. fareklasse.
7. Drift av elektrisitetsverk med eller uten ledningsarbeider og installasjon overføres fra 10. til 8. fareklasse.
8. Mekaniske vaskerier (eventuelt i forbindelse med kjemiske vaskerier), strykerier overføres fra 15. til 12. fareklasse.
9. Entreprenørforretninger (anleggs- og byggearbeider, alle slags) overføres fra 15. til 13. fareklasse.
10. Utbygning av kraftanlegg (store) samt alle i forbindelse dermed forekommende arbeider (heri også statens og kommuners anlegg) overføres fra 18. til 13. fareklasse.
11. Fabrikkanlegg (store) alle under ett, overføres fra 15. til 13. fareklasse.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

1. Med hjemmel i arbeiderbeskyttelseslovens § 18, således som denne lyder efter tilleggslov av 11 juli 1919, bestemmes, at fabrikker som fremstiller svovlsyre, salpetersyre eller ammoniumnitrat, uten anvendelse av elektrisitet ved den kjemiske prosess, skal opføres på den i paragrafen nevnte fortegnelse.
2. Med hjemmel i samme paragraf fastsettes nedenstående skjerpebestemmelser og renholdsregler for de under 1 nevnte bedrifter:

Skjerpende bestemmelser.

1. Garderobrum, forsåvidt arbeiderne skifter klær ved bedriften, vask, bad, forsåvidt der ikke er adgang til billige folkebad, og renholdsregler.

2. 8 timers skift ved de avdelinger som går med natt- og 29 juni. dagskift.
3. Forbud mot anvendelse av barn. Forbud mot anvendelse av unge arbeidere i de kontinuerlige avdelinger.
4. Særskilte spiserum, forsåvidt ikke alle arbeidere går hjem i hviletidene.

II. Renholdsregler.

1. Maskiner og inventar skal være anbragt således, at der er adgang til rengjøring av lokalene. Bedriften uvedkommende gjenstander, der kan gi anledning til støv og stank eller hindre arbeidsrummenes rengjøring må ikke finnes i disse. Arbeidsrummene må heller ikke benyttes som lagerrum i sådan utstrekning, at et godt renhold hindres.

Når der i eventuelt opsamlet smuss kan forekomme rester av det lagrede materiale, må vedkommende arbeider, som besørger rengjøringen, ta nøie vare på sådanne materialer og opsamle dem i dertil tjenlige beholdere.

2. Arbeidslokalene må daglig rengjøres og avfall fjernes. Hvis brensel opbevares i lokalene, må dette anbringes således, at renhold ikke hindres.

3. Arbeidslokalene skal være således vedlikeholdt, at de kan holdes rene.

Vegger og tak skal i sin helhet hvittes, males, vaskes eller på annen måte omhyggelig renses 1 gang årlig. Gulvene skal såvidt mulig være hele uten åpne fuger eller sprekker.

4. I rum, hvor der arbeides kun om dagen, må gulvene hver dag efter endt arbeide feies. I rum, hvor der arbeides på skift, må gulvene feies 1 gang daglig. Hvor det lar sig gjøre, skal der dynkes, før der feies. Hvor det lar sig gjøre, skal gulvene vaskes minst 1 gang om uken med varmt vann og såpe eller soda.

Minst 1 gang hver uke må maskiner, arbeidsbord, varmerør, vinduspuster m. m. avtørres. Vinduene pusses minst 1 gang om måneden.

Hovedrengjøring utføres minst en gang årlig.

5. Gulv i skifterum (garderobe) rengjøres hver dag. Samtidig avtørres med en fuktig klut vinduspuster, hyller m. m. Hovedrengjøring av skifterum utføres minst 2 ganger årlig.

6. Det er forbudt å spytte på gulvet. Der skal forefinnes et tilstrekkelig antall spyttebakker, som tømmes og rengjøres hver dag.

29 juni. Personer under 18 år må ikke anvendes til denne rengjøring.

7. Bedriften skal være forsynt med et tilstrekkelig antall vaskesteder med såpe og håndklær.

8. Forsåvidt bedriften har bad, skal badet til enhver tid holdes rent. En bestemt person skal ha ansvar for renhold av badet.

9. Der skal være et tilstrekkelig antall forsvarlig innrettede klosetter, særskilt for menn og kvinner, og pissoirer. Klosettene skal være forsynt med klosettpapir og skal rengjøres minst 2 ganger ukentlig. Beholdere skal tømmes og desinfiseres, så stank undgås.

10. Enhver arbeider bør vaske sig, før han spiser, og når han forlater arbeidet.

11. Disse bestemmelser utelukker ikke, at tilsynet kan gi pålegg, som utfyller eller skjerper ovenstående regler.

12. Et eksemplar av disse regler skal til enhver tid finnes opslått i hvert arbeidsrum og spiserum.

13. Disse regler trer i kraft den 1 oktober 1923. Overtreddelse av reglene straffes med bøter, jfr. straffelovens § 339,2.

29 juni.

Kongelig resolusjon

av 29 juni.

Med hjemmel av lov nr. 5 av 2 april 1917 § 3 bestemmes, at den, som gjør sig en næring av å drive herberge eller bevertning med mat eller drikke i Ulstein herred, Møre fylke, fra 1 oktober 1923 å regne og inntil videre skal ha bevilling.

29 juni.

Kongelig resolusjon

av 29 juni.

1. Den av Elverum herredsstyre i møte den 2 juni 1923 fastsatte nye vedtekt angående lukningstid for utsalgssteder i Elverum herred utenfor

Leirets krets, Hedmark fylke, stadfestes i henhold til lov nr. 5 av 25 juli 1913 som gjeldende inntil videre fra og med 1 august 1923 å regne, — dog med et par forandringer.

2. Fra samme tidspunkt opheves den ved kongelig resolusjon av 28 januar 1921 stadfestede vedtekt for lukningstid for utsalgssteder i Elverum herred utenfor Leirets krets. Den stadfestede nye vedtekt er sålydende:

1.

Handlende på bygden har å holde sine butikker lukket fra kl. 7 aften til 8 morgen undtagen lørdager, da der kan holdes oppe til kl. 8 aften.

2.

De i § 1 nevnte utsalgssteder skal holdes lukket alle søn- og helligdager. — 1ste og 17de mai samt påskeaften, julaften og nyttårsaften fra kl. 4 em.

3.

Fra bestemmelsene i §§ 1 og 2 gjelder følgende undtagelser:

Utsalgssteder for melk, baker- og konditorvarer, kjeks, ferdiglavet mat, egg, frukt i naturlig og bearbeidet stand, cigarer, cigaretter, snus, tobakk, tobakksartikler, fyrstikker, chokolade, konfekt, drops, lakris samt aviser, tidsskrifter, skrivepapir, penner, blekk, prospektkort, spillkort og spaserstokker skal, for så vidt der ikke fra disse utsalg drives handel med andre varer, holdes lukket fra kl. 9 aften til kl. 8 morgen alle ukens virkedager. På søn- og helligdager kommer den almindelige helligdagslovgivning til anvendelse, jfr. for julaftens vedkommende lov nr. 6 av 14 juli 1897.

Helt undtatt frn vedtektene er aviskiosker, som ikke driver handel med andre varer enn i nærværende § omhandlet, og utsalgssteder for bensin.

4.

I lukningstiden må kunder ikke innlates. Derimot er det tillatt å ekspedere kunder som er kommet inn før lukningstiden.

29 juni. Telefonordrer, som innløper efter lukningstid, kan ikke ekspederes før påfølgende hverdag.

5.

Overtredelse av denne vedtekt staffes efter loven, jfr. straffelovens § 339 II.

29 juni.

Kongelig resolusjon

av 29 juni.

I. Den av Elverum herredsstyre i møte den 2 juni 1923 fastsatte nye vedtekt angående lukningstid for utsalgssteder innen Leirets krets av Elverum herred, Hedmark fylke, stadfestes i henhold til lov nr. 5 av 25 juli 1913 som gjeldende inntil videre, å regne fra og med 1 august 1923, — dog med et par forandringer.

II. Fra samme tidspunkt opheves den ved kongelig resolusjon av 20 august 1920 stadfestede vedtekt for lukningstid for utsalgssteder innen Leirets krets av Elverum herred.

Den stadfestede nye vedtekt er sålydende:

1. Utsalgssteder innen Leirets krets, hvor salg av varer foregår, skal med de nedennevnte undtagelser holdes lukket fra kl. 6 aften til kl. 8 $\frac{1}{2}$ morgen alle ukens virkedager; de tre sidste virkedager før julaften kan der dog holdes oppe til kl. 8 aften.

2. De i § 1 nevnte utsalgssteder skal holdes lukket alle søn- og helligdager. 1ste og 17de mai samt påskeaften, julaften og nyttårsaften fra kl. 4 em.

3. Fra bestemmelsene i §§ 1 og 2 gjelder følgende undtagelser:

Utsalgssteder for melk, baker- og konditorvarer, kjeks, ferdiglavet mat, egg, frukt i naturlig og bearbeidet stand, cigarer,igaretter, snus, tobakk, tobakksartikler, fyrstikker, chokolade, konfekt, drops, lakris samt aviser, tidsskrifter, skrivepapi, pinner, blekk, prospektkort, spilkort og spaserstokker skal, for så vidt der ikke fra ovennevnte utsalgssteder drives handel også med andre varer, holdes lukket fra kl. 9 aften til kl. 8 morgen alle ukens virkedager. — På søn- og helligdager kommer den almindelige helligdagslovgivning til anvendelse, jfr. for julaftens vedkommende lov av 14 juli 1897 nr 6.

Helt undtatt fra vedtekten er avisiosker, som ikke driver 29 juni.
handel med andre varer enn i nærværende § omhandlet, og
utsalgssteder for bensin.

4. I lukningstiden må kunder ikke innlates. Derimot er
det tillatt å ekspedere kunder som er kommet inn før luknings-
tiden.

Telefonordrer som innløper efter lukningstid, kan ikke
ekspederes før påfølgende hverdag.

5. Overtredelse av denne vedtekt straffes efter loven, jfr.
straffelovens § 339 II.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

I medhold av § 3 i lov av 2 april 1917 om herberge og
bevertning bestemmes, at den, som i Grindheim herred,
Vest-Agder fylke, vil gjøre sig en næring av å drive
herberge eller bevertning med mat og drikke, å regne fra
og med 1 august 1923 og inntil videre skal ha bevilling.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

I medhold av § 44 i lov nr. 2 av 20 mai 1899 bestem-
mes, at jakttiden for elgokse og elgkolle i Øst-
fold fylke innskrenkes til tiden fra og med 26 september til
og med 30 september.

Denne bestemmelse gjelder inntil videre, dog ikke lenger
enn til utgangen av året 1924.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

I medhold av lov nr. 2 av 20 mai 1899 § 44 bestemmes,
at jakttiden for elgokse og elgkolle i Hedmark

29 juni. fylke fastsettes til tiden fra og med 10 september til og med 19 september.

Denne bestemmelse gjelder inntil videre, dog ikke lenger enn til utgangen av året 1924.

29 juni.

Kongelig resolusjon

av 29 juni.

I medhold av lov nr. 2 av 20 mai 1899 § 44 bestemmes, at jakttiden for elgokse og elgkolle i Opland fylke innskrenkes til tiden fra og med 20 september til og med 30 september.

Denne bestemmelse gjelder inntil videre, dog ikke lenger enn til utgangen av året 1927.

29 juni.

Kongelig resolusjon

av 29 juni.

I medhold av lov nr. 2 av 20 mai 1899 § 44 bestemmes, at hjort skal være fredet det hele år innen Sogn og Fjordane fylke.

Denne bestemmelse trer i kraft 1 januar 1924 og gjelder inntil videre, dog ikke lenger enn til utgangen av året 1928.

29 juni.

Kongelig resolusjon

av 29 juni.

I medhold av lov angående jakt og fangst av 20 mai 1899 § 44 bestemmes, at anvendelse av snare til fangst av tiur, røi, orrfugl, jerpe og rype skal være forbudt i Fosnes, Otterøy, Vemundvik, Klinga, Flatanger, Vikna, Foldereid, Gravvik, Nærøy, Leka og Kolvereid herreder i Nord-Trøndelag fylke.

Bestemmelse trer i kraft 1 januar 1924 og gjelder inntil videre, dog ikke lenger enn til utgangen av året 1928.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

I. I medhold av § 6 i lov angående lappene i kongerikene Norge og Sverige av 2 juni 1883, jfr. lov nr. 2 av 29 juni 1922, bestemmes, at grensen mellom distriktene nr. 11, Rørvik, i Nord-Trøndelag og Nordland fylker og distrikt nr. 19 Susendal i Nordland fylke på strekningen fra nordre Bisegvann til riksgrensen for fremtiden skal være overensstemmende med en fremlagt beskrivelse.

II. Nærværende resolusjon trer i kraft straks. Samtidig oppheves, forsåvidt angår heromhandlede grensestrekning, de kongelige resolusjoner av 10 juli 1894, 3 september 1898 og 23 juli 1909.

Beskrivelse

av grensen mellom distrikt nr. 11, Rørvik og distrikt nr. 19 Susendal, forsåvidt angår strekningen mellom Nordre Bisegvann og riksgrensen:

Fra Nordre Bisegvann langs Bisegvassdraget gjennom Søndre Bisegvann til Kroken (735) vest for Lille Kjukkelen, derfra rett linje til vestligste bukt i Store Kjukkeltvann, videre en linje gjennom nevnte vann nordenom den store holmen i vannet frem til dets sydøstligste bukt, derfra en rett linje til vannet med høidetallet 886 i Viermadalen, derfra den elv, som fra sydøst faller ut i vannet, inntil dens utspring i Store Børgefjell, derfra en rett linje til et punkt i grensen mellom Nordland og Nord-Trøndelag fylker en kilometer sydvest for fjelltoppen 1326, derfra fylkesgrensen til fjelltoppen 1326, derfra høideryggen til fjelltoppen 1340 og videre en rett linje ned til vannet med høidetallet 1067 og derfra bekken fra dette vann til riksgrensen.

Kongelig resolusjon

29 juni.

av 29 juni.

I medhold av lov om bruk av motorvogner av 21 juni 1912 § 2, annet ledd, fastsettes følgende som gjeldende inntil videre:

Ved kjøring med motorvogn eller motorcykel på den vestlandske hovedvei i Sande herred, Vestfold fylke, må på en strekning av 150 meter ved Foss mølle hastigheten ikke overstige 20 kilometer i timen.

30 juni.

Lov

om forandring i og tillegg til toll-lovgivningen.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 27 juni 1923 sålydende:

§ 1. Ved fortolling av varer, hvorav toll skal erlegges med visse procent av varens verdi, plikter fortolleren å avgi skriftlig erklæring om fortollingsverdien samt om varens pris og andre forhold, som efter tolltariffens regler derom er bestemmende for varens ansettelse til fortollingsverdi. Fortolleren plikter likeledes i den utstrekning, det er gjørlig, å fremlegge faktura, fraktbrev og andre dokumenter, som tollopsyntet måtte forlange til kontroll med hans angivelse av varens pris m. v.

Om form og innhold av nevnte erklæring og bevisdokumenter kan Tolldepartementet treffe nærmere bestemmelse.

Tollopsyntet er berettiget til såvel ved fortollingen som senere å kontrollere de meddelte oppgaver vedrørende varens fortollingsverdi ved eftersyn av vedkommendes forretningsbøker og øvrige regnskapsmateriale samt hans korrespondanse m. v.

§ 2. Såfremt fortolleren ikke avgir den i § 1 omhandlede verdiangivelse, eller tollopsyntet ikke finner, at den av fortolleren angitte fortollingsverdi er i overensstemmelse med den verdi, som efter tolltariffens regler skal legges til grunn for tollberegninger, har tollopsyntet efter beste skjønn å bestemme fortollingsverdien.

Hvis tollopsyntet har vanskelig for i nevnte tilfelle å bestemme fortollingsverdien, kan det overlate bestemmelsen til den i § 3 omhandlede for tilfellet opnevnte vurderingsnevnd. Det samme kan fortolleren gjøre, om han ikke er tilfreds med den av tollopsyntet bestemte fortollingsverdi. Fortolleren har dog adgang til å innanke saken for Tolldepartementet, som i så fall kan treffe endelig avgjørelse, om det dertil finner sig foranlediget. Det siste gjelder også, om verdien er fastsatt av den i § 3 omhandlede vurderingsnevnd.

§ 3. Vurderingsnevnden skal bestå av 3 uvillige og med hensyn til verdsettelsen av de varer, som forelegges nevnden, særlig sakkyndige menn. Av disse velger tollopsyntet en og fortolleren en, mens den tredje, som skal være nevndens formann, velges av de nevnte to i fellesskap, eller om de ikke kan bli enige om valget, av stedets byfogd eller den embedsmann, som utfører stedets byfogdforretninger. Reises der fra nogen av partene innsigelse mot nogen av de valgte menn, avgjøres innsigel-

sen av vedkommende embedsmann, som i tilfelle opnevner nye 30 juni. medlemmer i stedet for de først valgte.

Forlangende om en verdibestemmelses foreleggelse for nevnden skal skje til den annen part innen 8 dager, efterat tollopsynet har truffet avgjørelse med hensyn til verdibestemmelsen, og den som har stillet forlangendet, har straks derefter å treffe forføyning til nevndens opnevneelse. Finner nevnden, at fristen er overskredet, avviser den saken, og det har da sitt forblivende med tollopsynets avgjørelse, hvis dette har bestemt fortollingsverdien. Har tollopsynet ingen fortollingsverdi fastsatt, skal dette derpå straks fastsette sådan, hvorefter der blir anledning for fortolleren til overensstemmende med de nevnte regler å innbringe saken for nevnden.

Ved realitetsbehandlingen skal nevnden, efterat der er levnet partene rimelig tid til å anføre, hvad de anser påkrevet, overensstemmende med tolltariffens regler for verdifortolling bestemme den verdi, hvorefter fortollingens skal skje. Som verdi skal gjelde, hvad minst to av nevndens medlemmer blir enige om, eller om alle tre har hver sin verdsettelse, middeltallet mellem de verdier, som fremkommer som middeltall mellem de to høieste og de to laveste verdier.

§ 4. Vurderingsnevndens godtgjørelse fastsettes av Tolldepartementet efter forslag av nevnden.

Utgiftene ved nevndens behandling av en for den innbragt sak bæres av fortolleren, såfremt saken avvises, fordi den av fortolleren er forsent innbragt, eller såfremt fortolleren ikke har angitt til tollvesenet fortollingsverdien eller motvillig undlatt å avgi den i § 1 omhandlede erklæring eller fremlegge de sammesteds omhandlede bevisdokumenter, eller han har fremlagt uriktige dokumenter vedrørende fortollingsverdien. Likeledes bærer fortolleren de nevnte utgifter, hvis nevndens verdiansettelse med minst 10 pct. overstiger den av fortolleren angitte fortollingsverdi. I andre tilfelle bæres utgiftene av det offentlige.

Hvis fortolleren motvillig har undlatt å avgi den i § 1 omhandlede erklæring eller fremlegge de sammesteds omhandlede bevisdokumenter, eller hvis han har fremlagt uriktige dokumenter, blir tollens å beregne efter den fastsatte fortollingsverdi med et tillegg av 25 pct. Tillegget blir å beregne, uansett om fortolling finner sted efter verdiansettelse foretatt av tollopsynet eller efter verdiansettelse foretatt av vurderingsnevnden.

§ 5. Fortolleren kan ikke kreve varen utlevert, før fortollingsverdien er endelig bestemt. Varen kan dog, efterat fornøden besiktigelse av den har funnet sted, utleveres mot tilstrekkelig sikkerhetsstillelse for den eventuelle toll.

§ 6. Avgivelse av verdierklæring eller fremleggelse av bevisdokumenter, som fortolleren måtte innse var uriktige, straffes

30 juni. med bøter eller fengsel inntil 3 måneder, forsåvidt strengere straff etter den almindelige borgerlige straffelov ikke på tilfellet er anvendelig. Vedkommende varer kan i alle tilfelle inndras.

Saker angående sådanne forseelser, som ikke finnes å burde medføre høiere straff enn bøter, behandles efter de til enhver tid for tollovertredelsessaker gjeldende regler.

§ 7. Denne lov trer i kraft straks.

Fra samme tid opheves § 118 i lov om tollvesenet av 20 september 1845.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 30 juni 1923.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

30 juni.

Kongelig kunngjørelse om tollavgifter fra 1 juli 1923.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

Stortinget har den 29 juni d. å. fattet følgende beslutninger:

A.

I.

Den nugjeldende tolltariff forlenges til å gjelde utover 30 juni 1923 og inntil videre.

II.

Det midlertidige gjeldende tolltillegg opkreves ikke for følgende maskiner: Bensin-, petroleums- og råoljemotorer, elektromotorer og generatorer, treskemaskiner for motordrift, andre landbruksmaskiner.

B.

I.

Som ny § 8 i tolltariffens innledende bestemmelser inntas følgende bestemmelser: »Når varer skal fortolles efter verdien, regnes som tollverdi i almindelighet den innførte vares pris i utførselslandet med følgende tillegg, forsåvidt de ikke er innbefattet i prisen:

a. utførselsavgifter, hvis sådanne er pålagt,

b. innpakningsomkostninger.

c. frakt og andre forsendelsesomkostninger som assurance, 30 juni. spedisjon o. l., inntil varene er utlosset eller avlastet på bestemmelsesstedet.

Er varen solgt til lavere pris enn den i utførselslandet på salgstidspunktet gjeldende almindelige pris for salg en gros innenlands eller for salg en gros til utførsel av vedkommende varer eller varer av lignende slags pliktes toll erlagt efter den høiere tollverdi, som fremkommer ved, at den høiere pris legges til grunn for beregningen. Likeledes pliktes toll erlagt efter den høiere tollverdi, som fremkommer ved, at der istedenfor den virkelige erlagte frakt beregnes almindelig for vedkommende vare gjeldende frakt.

Er varen sendt lenger enn til første tollsted, hvor den kunde være utlosset eller avlastet, kan der gjøres fradrag for den merutgift til frakt og andre forsendelsesomkostninger, som den lengere forsendelse har voldt, såfremt denne merutgift behørig legitimeres.

For varer solgt til levering legges den pris til grunn, som på salgstidspunktet gjelder på det utenlandske salgssted for levering til de avtalte tider. Er innførte varer ikke endelig solgt her til landet, gjelder som salgspriser prisene på avsendelsestidspunktet.

For varer, som har vært innlagt på transittopplag eller frilager eller oplagt i frihavn, kan Tolldepartementet bestemme, at fortollingstidspunktets priser skal legges til grunn ved verdiberegningen.

For varer, for hvis vedkommende de verdibestemmende faktorer ikke i det vesentlige kan bringes på det rene, settes fortollingsverdien lik salgsprisen (iberegnet emballasjeomkostninger, men ikke toll) fra grossist til detaljist her i landet på fortollingstidspunktet. Kan heller ikke sådan salgspris bringes på det rene, eller er varene vesentlig beskadiget, ansettes fortollingsverdien skjønsmessig av tollopsyntet på fortollingsstedet.

Ved omberegning av utenlandsk valuta til norske penger anvendes den i Kristiania noterte a vistakurs på det tidspunkt, som er bestemmende for ansettelsen av fortollingsverdien. De nærmere bestemmelser om omberegningen gis av Tolldepartementet«.

II.

Paragraf 12 annet avsnitt i de innledende bestemmelser forandres, så det kommer til å lyde:

»I særlige tilfelle kan Tolldepartementet tillate, at varer, som fra Norge sendes til utlandet til foredling, bearbeidelse eller reparasjon og atter innføres til landet, alene erlegger 15 pct., eller forsåvidt angår varer, som svarer toll efter ver-

30 juni. dien, den for samme gjeldende verditollprosent av omkostningene ved foredlingen m. v., deri iberegnet forsendelsesomkostninger, eller at de efter omstendighetene inngår mot en lavere toll eller tollfritt».

III.

Anmerkning 2 under § 2 g i de innledende bestemmelser utgår og de nuværende §§ 8—12 forandres til §§ 9—13.

IV.

Foranstående bestemmelser trer i kraft straks.

Disse Stortingets beslutninger bringes herved i utøvelse.

Gitt på Kristiania slott den 30 juni 1923.

Under Vår hånd og rikets segl.

Haakon.

(L. S.).

A. Berge.

H. S. Fürst.

30 juni.

Kongelig resolusjon

av 30 juni.

1. I henhold til den gitté bemyndigelse i den gjeldende anmerkning under »Kornvarer« bestemmes, at der fra og med 1 juli d. å. og inntil videre ikke skal opkreves toll av de i tolltariffen under »Kornvarer — med unntagelse av malt — nevnte vareslags, samt av de sekker, hvori kornvarer innføres.
2. Den i post 1 omhandlede tollfrihet tilstås alene på betingelse av, at der av de beholdninger av tollfritt innførte varer, som forefinnes på lager, når tollen på vedkommende artikler igjen trer i kraft, blir å svare tariffmessig toll efter derom av Finans- og Tolldepartementet trufne nærmere bestemmelser, såfremt beholdningene utgjør:

For hvete 10 000 kg.

For hvetemel 5 000 »

Utgiver: Byråchef Young.